

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia O., P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. P. R., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. P. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 1590/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia O., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2012 osobne doručená sťažnosť občianskeho združenia O., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. P. R., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľ a JUDr. P. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 1590/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu (exekučného súdu, pozn.) v napadnutom konaní, ktorý spočíval v „*znemožnení sťažovateľa vstúpiť do exekučného konania ako vedľajší účastník na strane povinného*“, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ *«podaním, ktoré bolo exekučnému súdu doručené dňa 20. 02. 2012 oznámil vstup do konania ako vedľajší účastník na strane povinného - spotrebiteľa a žiadal o odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 9 Er/1590/2006 a jej následné zastavenie. Listom zo dňa 5. 6. 2012 bolo združeniu O. oznámené, že „vedľajší účastník môže vystupovať iba v sporovom konaní, v ktorom účastníci vystupujú v postavení navrhovateľa a odporcu, teda podľa súčasnej právnej úpravy vedľajšie účastníctvo v exekučnom konaní nie je prípustné.“»*.

Sťažovateľ nesúhlasí s postupom okresného súdu v napadnutom konaní a uvádza, že gramatickým a logickým výkladom § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) *«možno dospieť k záveru, že zákonodarca vyslovene priznáva združeniam (pôsobiacim na ochranu spotrebiteľa v zmysle § 1 predmetného zákona) postavenie účastníka konania nielen v prípade, ak je samotným navrhovateľom tzn. podá návrh na začatie konania vo veci samej ale aj v prípade, ak sa stane neskôr účastníkom už prebiehajúceho konania „byť účastníkom konania“*. Navyše zákonom o ochrane spotrebiteľa došlo k transformácii Smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES z 19. mája 1998 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov za účelom dosiahnuť maximálnu procesnú ochranu spotrebiteľa. Predmetné ustanovenie § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa nerozlišuje medzi konaním exekučným a občianskym, preto nie je s ohľadom na zmysel tohto ustanovenia,

ktorým je ochrana spotrebiteľa možné a správne vykladať toto ustanovenie reštriktívne. Navyše § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa nepriznáva súdu právo preskúmať, či je združenie oprávnené vstúpiť do konania nakoľko mu vyslovene priznáva toto právo len pri podávaní návrhu na začatie konania... (bez toho, aby bolo dotknuté právo súdu preskúmať, či je tento subjekt oprávnený v danom prípade podať návrh na začatie konania). Postup titulného súdu je v danom prípade formalistický neberúc do úvahy prínos združenia O. do samotného konania pričom svojím postupom znemožnil vstup vedľajšieho účastníka do konania a odoprel mu tak právo na spravodlivé konanie.».

Podľa názoru sťažovateľa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) *„hlavne nevylučuje vstup vedľajšieho účastníka do konania. Aj z doslovného výkladu ust. § 251 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa použijú ak osobitný predpis neustanovuje inak. Nakoľko zákon vstup vedľajšieho účastníka vyslovene explicitne nevylučuje osobitným ustanovením, nie je dôvod na nepripustenie vedľajšieho účastníka do konania. Z predmetného konania navyše vyplýva, že dané exekučné konanie má charakter sporového konania, čím je naplnený ďalší predpoklad mienený príslušnými ustanoveniami o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Základným predpokladom na vstup vedľajšieho účastníka do konania je existencia konania, ktoré má charakter sporu (tzv. sporové konanie). Exekučné konanie, ktoré upravuje osobitný predpis (Exekučný poriadok) je relatívne samostatným druhom civilného procesu, ktorý však spĺňa všetky znaky sporového konania.“.*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže okresnému súdu *„pripustiť vstup organizácie O... (do napadnutého konania,*

pozn.)... ako vedľajšieho účastníka na strane povinného“ a zároveň mu prizná finančné zadost'učinenie v sume 500 €, ako aj úhradu trov konania v sume 269,58 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 1590/2006, ku ktorému malo dôjsť príliš formalistickým postupom okresného súdu, ktorý v napadnutom konaní „*neberúc do úvahy prínos združenia O. do samotného konania... znemožnil vstup vedľajšieho účastníka do konania*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „OSP“) ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 OSP v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa združenie môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania

a) ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti alebo

b) je uvedené v zozname oprávnených osôb vedenom Komisiou (ďalej len „zoznam oprávnených osôb“), bez toho, aby bolo dotknuté právo súdu preskúmať, či je tento subjekt oprávnený v danom prípade podať návrh na začatie konania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa združenie podľa odseku 1 môže na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa.

Ustanovenie § 93 ods. 2 OSP upravujúce možnosť vstupu do konania právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon o ochrane spotrebiteľa, pozn.) je účinné od 15. októbra 2008 (na základe zákona č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pozn.), pričom jeho cieľom (k tomu pozri dôvodovú správu k návrhu označeného zákona, pozn.) je zaistenie širšej ochrany spotrebiteľa.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ vo svojom podaní doručenom okresnému súdu 20. februára 2012, ktorým oznámil svoj vstup do konania ako vedľajšieho účastníka, okrem iného navrhol, aby predmetnú exekúciu okresný súd vyhlásil za neprípustnú a následne

exekúciu zastavil s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Samotné odôvodnenie návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie je všeobecné, formulované abstraktne, bez užšej previazanosti na konkrétne podmienky napadnutého konania vedeného okresným súdom, čo potvrdzuje aj to, že sťažovateľom uplatnená argumentácia sa vzťahuje tak na neprípustnosť a zastavenie exekučného konania, podkladom ktorého je exekučný titul v podobe notárskej zápisnice, ako aj na neprípustnosť a zastavenie exekučného konania, podkladom ktorého je exekučný titul v podobe rozhodcovského rozsudku.

V podstatnej časti podania, ktoré sťažovateľ okresnému súdu doručil 20. februára 2012, sa uvádza: *„Dohodnutou rozhodcovskou doložkou dochádza bez ohľadu na spôsob formulácie k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa nakoľko absenciou tejto doložky by bol oprávnený ako veriteľ nútený uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana... alebo bydliska spotrebiteľa. Bez dohody o rozhodcovskom súde by sa navyše konanie uskutočnilo podľa príslušných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku – tzn. zákona prijatého NR SR v zmysle medzinárodných zmlúv a záväzkov, ktorého znenie je s ohľadom na stále rastúcu ochranu spotrebiteľa právom Európskej únie omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu, podľa ktorého rozhodcovské konanie prebiehalo. Nevýhoda rozhodcovského konania oproti občianskemu súdnemu konaniu spočíva tiež v nemožnosti podať riady opravný prostriedok resp. v obmedzenej možnosti zrušiť rozhodnutie rozhodcovského súdu a to len zo zákonne taxatívne určených dôvodov. Tým je zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa ešte zreteľnejšie. Navyše konanie prebiehalo pred rozhodcovským súdom, kde pri výbere rozhodcov a ich rozhodovaní absentuje dodržiavanie základných princípov ústavnosti pri menovaní a činnosti sudcov (čl. 144 a 145 Ústavy Slovenskej republiky) nakoľko sudcom rozhodcovského súdu môže byť ktokoľvek, kto je plnoletý, spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu, má skúsenosti na výkon funkcie rozhodcu a je bezúhonný (§ 6 zákona č. 244/2002). Splnomocnením advokáta zo strany spotrebiteľa na uznanie záväzku v podobe notárskej zápisnice ako exekučného titulu nachádzajúcim sa v úverových zmluvách oprávneného rovnako dochádza k zjavnému a bezprecedentnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa nakoľko absenciou tejto doložky*

by bol veriteľ odkázaný uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska alebo bydliska spotrebiteľa. Vydaním notárskej zápisnice, pri ktorej vyhotovovaní notár ani neskúma platnosť resp. neplatnosť zmluvy, ktorá je titulom na jej vydanie jej jednotlivých ustanovení a dokonca ani existenciu záväzku jej jednotlivých ustanovení a dokonca ani existenciu záväzku (!!!) sa povinný ako spotrebiteľ vystavuje do krajne nevýhodného postavenia, čím jasne dochádza k zhoršeniu jeho zmluvného postavenia (porušenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Takéto splnomocnenie ďaleko presahuje medze zákona i dobrých mravov. Dáva totiž oprávnenému ako podnikateľovi možnosť, aby ním poverený splnomocnenec, konkrétnym procesným úkonom zaviazal spotrebiteľa aj k záväzkom, ktoré sú už zo strany spotrebiteľa splnené, alebo dokonca k záväzkom, ktoré nikdy pre rozpor so zákonom ani nevznikli... Ďalším závažným pochybením exekučného súdu je, že tento sa nezaoberal titulom... a nevyhodnotil tento rozsudok ako rozporný so zákonom, hoci na tento postup existoval zákonný dôvod a poverenie na výkon exekúcie vydané nemalo byť.“

V prípise z 5. júna 2012, ktorým okresný súd reagoval na podanie sťažovateľa z 20. februára 2012, sa okrem iného uvádza: „Podľa § 93 ods. 1 - 4 O. s. p., ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Na základe vyššie uvedeného vedľajší účastník môže vystupovať iba v sporovom konaní, v ktorom účastníci vystupujú v postavení navrhovateľa a odporcu, teda

podľa súčasnej právnej úpravy vedľajšie účastníctvo v exekučnom konaní nie je prípustné. Pre úplnosť súd dodáva, že povoliť odklad a zastaviť exekúciu môže aj bez návrhu (§ 56 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku). Súd podanie... nepovažuje za návrh, ale podnet. Záverom Vás informujeme, že v predmetnej exekúcii sa exekúcia vedie na podklade rozhodnutia všeobecného súdu a nie na základe rozhodcovského rozsudku, tak ako uvádzate v podaní.“

V súvislosti s postupom všeobecného súdu v rámci napadnutého exekučného konania ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoj už ustálený právny názor, podľa ktorého je všeobecný súd v priebehu celého exekučného konania povinný ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania, vrátane skúmania existencie relevantného exekučného titulu (notárskej zápisnice, rozhodcovského rozsudku), bez ktorých exekúciu nemožno vykonať (napr. IV. ÚS 27/2011, III. ÚS 53/2011, I. ÚS 129/2011, I. ÚS 162/2011).

Ústavný súd v nadväznosti na už uvedené poukazuje aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Vedľajšie účastníctvo je formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť „zvít'azit“ v spore niektorému z jeho účastníkov. Účelom už citovaného § 93 ods. 2 OSP je umožniť vstup do konania aj právnickej osobe (združeniu), ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon o ochrane spotrebiteľa, pozn.). Exekučné konanie je s prihliadnutím na jeho predmet, ktorým je nútený výkon vykonateľného rozhodnutia, v zásade nesporovým konaním. S prihliadnutím na už citovaný právny názor ústavného súdu týkajúci sa povinnosti

exekučného súdu kedykoľvek počas exekúcie prihliadať na všetky predpoklady pre zákonné vedenie exekúcie vrátane existencie po formálnej a materiálnej stránke vykonateľného exekučného titulu, sa ale nesporný charakter exekučného konania stráca. Je to tak aj z dôvodu, že samotný účastník exekučného konania je oprávnený domáhať sa za splnenia zákonom ustanovených podmienok toho, aby exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, teda v konečnom dôsledku zabránil zásahu do svojho právneho postavenia.

V konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu sa však ústavný súd nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorým mu „znemožnil“ vstúpiť do napadnutého exekučného konania ako vedľajší účastník na strane povinného, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal v prvom rade na zmysel vedľajšieho účastníctva, ktorým je „pomoc v spore“ (v okolnostiach namietaného prípadu pomoc na strane povinného, pozn.), a požiadavku existencie reálnej ujmy na strane niektorého z účastníkov konania, ktorá je spojená s materiálным chápaním ochrany základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V posudzovanom prípade sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 20. februára 2012 oznámil vstup do napadnutého konania vedeného okresným súdom na strane povinného a navrhol odklad exekúcie, vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie. Sťažovateľ v tomto prípade nepochybne splňal požiadavku vedľajšieho účastníctva vyplývajúcu z § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 93 ods. 2 OSP, t. j. že je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Splnenie tejto požiadavky u sťažovateľa domáhajúceho sa vstupu do napadnutého konania v postavení vedľajšieho účastníka však nemôže byť jediným kritériom pri posudzovaní toho, či postupom všeobecného súdu, ktorý „znemožnil“ vstup takejto právnickej osoby do konania, došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dôležitým kritériom, ktoré je v takýchto prípadoch podľa názoru ústavného súdu vo veci konajúci súd

oprávnený posúdiť (zohľadniť), je totiž aj už spomenutý účel inštitútu vedľajšieho účasti, ktorým je pomoc „zvítaziť v spore“ niektorému z účastníkov konania (v okolnostiach namietaného prípadu povinnému, pozn.).

V podaní z 20. februára 2012 sťažovateľ formuloval všeobecné výhrady voči postupu okresnému súdu ako exekučného súdu, v zmysle ktorých sa tento nezaoberal rozhodcovským rozsudkom ako exekučným titulom, resp. jeho rozporom so zákonom, ktorý mal spočívať v existencii rozhodcovskej doložky, podľa ktorej oprávnený uplatnil svoj nárok v rozhodcovskom konaní, čo v konečnom dôsledku postavilo povinného do nevýhodnejšieho postavenia oproti oprávnenému (keďže svoj nárok by za iných okolností musel uplatniť pred všeobecným súdom v mieste bydliska povinného, pozn.), resp. notárskou zápisnicou ako exekučným titulom, *„pri ktorej vyhotovovaní notár ani neskúma platnosť resp. neplatnosť zmluvy, ktorá je titulom na jej vydanie jej jednotlivých ustanovení a dokonca ani existenciu záväzku jej jednotlivých ustanovení a dokonca ani existenciu záväzku (!!!) sa povinný ako spotrebiteľ vystavuje do krajne nevýhodného postavenia, čím jasne dochádza k zhoršeniu jeho zmluvného postavenia“*.

Zo zistení ústavného súdu ale vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 1590/2006 tento 4. augusta 2006 poveril súdneho exekútora JUDr. P. Š. v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom v mieste bydliska povinného — platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 12 Ro 314/2005 z 24. januára 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 18. februára 2006.

Z uvedeného vyplýva, že aj keď v danom prípade sťažovateľ spĺňal všeobecné požiadavky na priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v napadnutom konaní v zmysle § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 93 ods. 2 OSP, jeho všeobecná a nesúrodá argumentácia bez vecnej previazanosti s napadnutým exekučným konaním vedeným okresným súdom, ktorého podkladom bol ako exekučný titul právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz vydaný všeobecným súdom, a nie rozhodcovský rozsudok, resp. notárska zápisnica, nespĺňala podľa názoru ústavného súdu podmienky naplnenia účelu inštitútu

vedľajšieho účasťníctva, a tak ani základné požiadavky na to, aby v konečnom dôsledku nedošlo (nemohlo dôjsť) k zásahu do právneho postavenia povinného. Vzhľadom na uvedené preto postupom okresného súdu, ktorý v napadnutom exekučnom konaní „znemožnil“ vstup sťažovateľa do exekučného konania, nemohlo dôjsť ani k reálnej ujme na strane povinného, keďže sťažovateľom uplatnená argumentácia v danom prípade nemohla prispieť k jeho „vítazstvu“ v spore.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013